

Α Γ Ω Ν Ι Α :

Σε ώρα αναπάντεχη, βοή: Άντήχησε και μονομιᾶς σταμάτησε. Θαρρεῖς μήνυμα φοβερό, θλιβερό μαντάτο. Τρόμαξε ἡ δοκὴ καὶ πρὶν ἀκούση, ἔσβησε:

Παράχθηκε ὁ ἐγχιέφαλος, ὅμως, σχεδὸν ἀμέσως ἠσύχασε. Θαρρεῖς ξεκουράστηκε. Δὲν ἀκούγονται πιά ἦχοι. Δὲν ὑπάρχουν τῶρα φωνές. Ἡρεμῶς βασίλευσε. Ἐρημῶς ἀπλώθηκε:

Στοχάζομαι μὲ προσοχή. Σιωπηλὴ ἡ ἀτμόσφαιρα γύρω μου, Παραξενεύομαι: Τὸ παρὸν εἶναι βουβό.

Ὅργη, παράπονα, φωνητὰ τοῦ κόσμου, ὅλα ἔχουν σιγή. Τίποτε δὲν ἀκούγεται.

Σχήματα, μορφές, φαινόμενα, τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων, ὅλα παράξενα. Θαρρεῖς καὶ ἡ ζωὴ ξαπόστασε. Δειλὰ-δειλὰ τὸ πρόσωπό της δείχνει.

Τάδετρα λαμπιολίζουν τὴν νύχτα. Εἰμερῶνσι καὶ ὁ ἥλιος λάμπει. Ἀπλώνει τίς ἀκτίνες του πάνω ἀπὸ βουνομορφές καὶ θάλασσες. Χαρίζει τὴ ζεστασιά του σὲ ὅλη τὴ φύση.

Τὰ πουλιὰ πετοῦν στὸν ἀέρα, καὶ ἀνάμεσα στοὺς κλώνους καὶ τίς φυλλωσιές τῶν δέντρων. Τὰ κύματα τῆς θάλασσας χτυποῦν στὶς ἀκρογιαλιές ἀπέλπιδα. Οἱ κορυφές τῶν δέντρων λυγρίζουν. Οἱ ἄνθρωποι τρέχουν. Ὅμως, δὲν ἀκούγεται πουλιῶν φτερούγισμα, ἀέρα φύσημα. Βουβό τὸ κύμα. Χωρὶς μιλιὰ οἱ ἄνθρωποι. Χωρὶς λαλιά ἡ φύση.

Βλασφημίες δὲν ἀκούγονται. Κανένας θόρυβος, Δὲν ὑπάρχει ὀργή. Μονάχα βουβές εἰκόνες. Πότε δείχνουν χαρὰ καὶ ἀκτινοβολοῦν μεγαλεῖο. Πότε φανερῶνουν κάποιον θυμό, μὰ τότε, ἀδύναμη τὴν ὀργὴ προβάλλουν. Παράξενες εἰκόνες. Κι' ὅταν κάθε κίνηση σταματᾷ, παράξενα καὶ ἡ φύση κοιμᾶται.

Οἱ αἰῶνες κουράστηκαν. Ἄλλαξη τῶρα ἡ πανώρια φύση. Μέσα στὴ σιωπὴ της οἱ στοχασμοὶ γοργοτρέχουν. Μέσα στὴ νεκρικὴ σιγὴ οἱ φυχές

ἀγωνιοῦν. θαρρεῖτε καὶ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου πλησιάζει.

Βουβή ἡ φύση καὶ σιωπηλοὶ οἱ ἄνθρωποι προσμένουν. Ἐνα μή-
νυμα θέλουν ν' ἀκούσουν. Ἐιά φωνή. Ἐνα ἄγγελμα. Νά ρθῆ μιὰ σωτηρία.
Νά λυθῆ τὸ μυστήριον. Νά ἀκουσθῆ τοῦ θεοῦ ἡ φωνή.

Καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς σιγῆς κορυφώνεται. Καὶ ἡ ἐλπίδα βουβή
περιμένει δικαίωση. Ἀγωνιᾷ ἡ ψυχὴ τοῦ καθένα. Ὅμως, τὸ οὐρά-
νιο ἄγγελμα δὲν ἀκούγεται. Ἀργεῖ ἡ σωτηρία.

Σὲ ἀναπάντεχη πάλι ᾠρα, βοή. Ἐχει μακρόσυρτα καὶ φεύγει.
Ἀνοίγει ἡ ἀκοή. Ξεσποῦν οἱ θόρυβοι. Βροντοῦν οἱ χαρές. Χάνεται
ἡ ὁμορφιά τῆς σιωπῆς. Ξανάρχεται ἡ ὁμορφιά τῶν ἤχων. Ὁ ἀχὸς τῆς
φλογέρας. Τὰ τραγούδια.

Ποιὰ ὁμορφιά τάχα εἶναι λαμπρότερη; Τῆς σιγῆς ἢ τῶν ἤχων;
Καὶ στίς δυὸ ἔνα ἄγχος ὑπάρχει. Βάρος ἀβάσταγο τῆς ψυχῆς.

Πότε θά ρθῆ ἡ μεγάλη ᾠρα τῆς λευθεριᾶς ἀπὸ τὸ ἄγχος; Θά
ρθῆ, όταν τὸ οὐράνιο ἄγγελμα θά ἠχήσῃ. Μά πότε; Θά εἶναι ᾠρα σι-
γῆς; Μήπως ᾠρα στεμαγμῶν; Κανένας δὲν ξέρει. Μονάχα ὁ Πλάστης ξέ-
ρει. Τότε καὶ ἡ σιγὴ θά ἔχῃ φωνή. Τότε, ὕμνος ἁρμονικὸς ὁ καθέ-
ἡχος. Κάθε ὄραμα καὶ ἀνῶραμα, χαρᾶς πανόραμα ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ
γῆς. Θεέ μου, ἄς μὴν ἀργήσῃ ἡ ᾠρα ἡ μεγάλη.